

ROOF

(Loot)

door

JOE ORTON

vertaling

Willem Jan Otten

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **ROOF - LOOT** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **JOE ORTON** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **6** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

MULDER

FÉ

HEMMIE

EDDIE

LIEVEGOED

JANSSEN

EERSTE BEDRIJF

Een kamer in het huis van Mulder. Middag. Links een gedeeltelijk glazen deur. Rechts een deur. Een doodskist op schragen. Mulder, in rouw, naast een ventilator. Fé op van links, in verpleegstersuniform.

FÉ: Opstaan, slaap vergaan, de wagens komen zo. *(gaat zitten)* Heb een bloem voor u gekocht.

MULDER: Wat lief. *(pakt bloem)*

FÉ: Ik ben lief. Een vrouw uit duizenden. *(trekt haar pantoffels uit, schoenen aan)*

MULDER: Zijn dat de pantoffels van mijn vrouw?

FÉ: Ja. Vindt ze vast niet erg.

MULDER: Echt bont?

FÉ: Dons, geen bont.

MULDER: Het lijkt bont.

FÉ: *(overeind komend)* Nee. Een soort dons, made in Hong Kong. *(raapt pantoffels op en brengt ze naar de klerenkast. Probeert die te openen. Dicht. Legt pantoffels neer)* U weet toch dat mijn contract afloopt zodra een patiënt is komen te overlijden?

MULDER: Ja.

FÉ: U zegt wel wanneer ik moet gaan.

MULDER: Blijf nog een paar uur. Ik ben gewend geraakt aan je gezelschap.

FÉ: Onmogelijk. Andere sterfbedden roepen mij. Beklaag u bij de vereniging als de regels u niet aanstaan. *(ze pakt zijn jas, houdt hem die op, om hem er in te helpen)* U bent nu drie dagen weduwnaar. Al gedacht over een tweede huwelijk?

MULDER: *(worstelt zich in jas)* Nee.

FÉ: Waarom niet?

MULDER: De drukte van de begrafenis.

FÉ: U moet iemand vinden voor mevrouw Mulder in de plaats. Ze was niet volmaakt.

MULDER: Een tweede vrouw is fysiek onmogelijk.

FÉ: Maak dat een ander wijs. Mijn laatste man zaliger bereikte op zijn zestigste grote hoogten. Drie dagen na onze bruiloft presteerde hij nog het onmogelijke. *(ze loopt met knaapje naar klerenkast. Probeert hem te openen, fronst, legt het knaapje naast de pantoffels)* Trouw met een jonge, dynamische vrouw. Iemand met een samenhangende visie op zaken des geloofs. Heel belangrijk is dat. Mevrouw trok met haar laatste woorden de echtheid van het

Evangelie in twijfel. Dat is toch geen vrouw voor u? De meest vooraanstaande katholiek binnen een straal van vijftig kilometer. Waar hebt u zo iemand kunnen ontmoeten?

MULDER: Bij een vader Benedictijn, op een informeel samenzijn. (*Fé neemt de bloem uit zijn hand en speldt hem op zijn jas*)

FÉ: En zij deed zich voor als katholiek?

MULDER: Ja.

FÉ: De intrigante. Zover laten we het niet meer komen. Ik zorg wel voor een jonge vrouw. Die het goed met u meent. Ik breng haar hier. Stel u aan haar voor. Ik kan haar zo uittekenen: niet te lang, slank, blond. Sowieso een regelmatig bezoeker van kerk en kapel.

MULDER: Iemand als u?

FÉ: Precies. (*ze pakt een klerenborstel en borstelt hem*) U hebt heel wat in huis. Trouw. Nu. (*stilte*) Soms vraag ik me af of die vrouw niet een vrijdenker heeft gemaakt van u. Eerst een korte, maar fatsoenlijke periode van rouw, en dan: trouwen.

MULDER: Hoe lang is kort?

FÉ: Twee weken is meer dan genoeg om aan iedereen te laten zien hoe groot uw verdriet is. Regeren is vooruitzien. (*ze brengt borstel naar klerenkast en probeert hem te openen. Draait zich fronsend om*) Wie heeft de sleutel?

MULDER: Herman.

FÉ: Waarom is hij dicht?

MULDER: Dat wil hij niet zeggen. (*schudt aan kastdeur*)

FÉ: Uw zoon is een nagel aan mijn doodskist. Alleen al vanwege de inhoud van zijn nachtkastje zal hij verdoemd worden. Niet alleen vuurwapens, maar ook anticonceptiva. Wie onder zijn bed wil zuigen, heeft dispensatie van de paus nodig. (*ze gaat links af. Mulder volgt haar. We horen haar roepen:*) Herman! (*verder weg*) Herman! (*Herman op van rechts. Hij gaat naar de klerenkast, opent hem, werpt een blik, en sluit hem weer. Hij staat naast de doodskist en slaat een kruis. Fé en Mulder weer op van links*)

FÉ: (*na een stilte, met een glimlach*) Waarom is hij dicht?

HERMAN: Omdat er privé-spullen van mij inzitten.

MULDER: Maak open. Het universum is zonder dat al mysterieus genoeg.

HERMAN: Kan niet. Je wil het trouwens niet eens zien. Cadeautje voor de grote dag.

MULDER: Grote dag?

HERMAN: Lintjesregen.

MULDER: Maak dat je moeder wijs. Open met die kast.

HERMAN: Nee.

FÉ: *(tot Mulder)* Ziet u nu hoe ver het met hem is gekomen? Uw zoon gehoorzaamt u niet meer. *(tot Herman)* Nog steeds van plan om niet naar de begrafenis van je moeder te gaan?

HERMAN: Inderdaad.

FÉ: En waarom niet?

HERMAN: Vanwege de emoties.

FÉ: Daar is het een begrafenis voor.

MULDER: Meneer rouwt liever in besloten kring.

FÉ: Ik heb het niet zo op persoonlijk verdriet. Emoties zijn publiek, of ze zijn het niet.

HERMAN: *(tot Mulder)* Er is weer een krans in aantocht.

MULDER: Rozen?

HERMAN: Rozen en varens.

MULDER: Die moet ik zien. *(links af)*

FÉ: Als je het mij vraagt, heeft jouw vader iets met rozen.

HERMAN: Weet je wat het enige was wat hij zei toen mijn moeder stierf?

FÉ: Iets gepasts, neem ik aan. *(ze trekt het overtrek van het matras, vouwt het op)*

HERMAN: Hij zei: "Ik ben blij dat ze sterft, nu de rozen op hun mooist zijn." De hele avond opgebleven om de verschillende soorten op de kransen te determineren. Je had hem moeten zien toen de grote krans arriveerde. Hij besnuffelde de rozenblaadjes, betastte ze, maakte ruzie met de bloemist. Ze raakten bijna slaags over hoe je ze uit moet spreken. *(Fé hangt overtrek over gordijnrails)* Als ze werkelijk op haar strepen was gaan staan, dan had ze kunnen scheiden op grond van overspel. Met het vakblad voor de Rozenier.

FÉ: Om zoiets ontbindt het Vaticaan geen huwelijk. Tenzij hij ergens een wandelende tak had verwekt.

HERMAN: *(naar de kist, kijkt erin)* Waarom is ze gebalsemd?

FÉ: Na haar laatste attaque heeft ze te kennen gegeven dat zij wetenschappelijk geconserveerd wilde worden. *(Herman staart in de kist, in gedachten verzonken. Fé komt bij hem staan)* Het is beter zo. Sinds Pasen heeft ze in doodsstrijd gelegen.

HERMAN: Ja. Het ei dat ik haar cadeau heb gedaan, heeft ze niet meer aangeraakt.

FÉ: Op doktersadvies, kan ik je in vertrouwen mededelen. *(pauze)* Ga zitten, Herman. Ik wil met je praten. Van je vader kunnen we op dit moment geen hulp verwachten. *(Herman gaat zitten. Fé tegenover hem, vouwt haar handen in haar schoot)* De pastoor heeft mij gevraagd met jou te praten. Hij maakt zich ongerust. Hij zegt dat je de hele dag automaten leegsteelt en het doet met dochters van

mannen die beter gesitueerd zijn dan jij. Is dat waar?

HERMAN: Ja.

FÉ: En zelfs het geslacht waartoe je door je geboorte behoort, is niet veilig voor jouw liederlijk gedrag. Je weet het: jullie pastoor is populair omdat hij zo makkelijk vergeeft. Maar jónu schoonwassen, dat is een volle baan. Hij kan domweg niet vierentwintig uur per dag in de biechtstoel zitten. Zoiets is toch niet redelijk? Dat zie je hoop ik in?

HERMAN: Ja.

FÉ: Wat ben je van plan te doen aan deze afschuwelijke toestand?

HERMAN: Emigreren.

FÉ: Dat zal de pastoor goed doen. Met wie?

HERMAN: Met een vriendje van me. Eddie. Getalenteerd genieter. Momenteel werkzaam in de begrafenisbranche. Helemaal opgebloeid.

FÉ: Ken je hem allang?

HERMAN: We hebben samen de wieg gedeeld.

FÉ: Was dat een kwestie van zuinigheid of van kinder-mishandeling?

HERMAN: We waren te jong voor kinderporno, en geld krijgen we er nog steeds niet voor.

FÉ: Het is nog erger dan ik dacht. Geen werk. Geen voor-uitzichten. En nu sta je op het punt om er met een vage kennis vandoor te gaan, en zónder het excuus van een baby. Hoe moet dat nu met jou? Door niemand gerespecteerd, zoals, door de bank genomen, jouw vader toch wordt. Mensen met een béétje invloed zullen je mijden. Je zult het moeten doen met mensen zoals jij zelf. Lukt dat vooruitzicht je aan?

HERMAN: Weet ik niet.

FÉ: Je twijfelt, dat is in ieder geval een begin. Wat moet je als je oud bent?

HERMAN: Dood.

FÉ: Ik zie dat je de bodem van de kelk van het leven niet aan je voorbij wilt laten gaan. Daar komt alleen maar ellende van. Alle kansen heb je gehad om een fatsoenlijk leven te leiden, en je hebt ze verspeeld. Ik trek mijn handen van je carrière af. *(ze staat op)* Roep je vader. Die heeft nu lang genoeg met de planten gepraat.

HERMAN: *(gaat naar deur links; roept)* Hee, pa!

FÉ: Ssst! Er wordt hier gerouwd. *(Herman keert terug, gaat zitten)* De kapelaan die kwam condoleren klonk zó vredig dat ik dacht dat ze een doofstomme hadden gestuurd. *(Mulder op met een grote krans die verdeeld is in genummerde vlakken)*

MULDER: Van de Stichting Vrienden van de Canastaclub. Adem-

benemend. *(hij legt de krans neer. Pakt een krant. Fé, naast de kist, kijkt in de kist, prevelt een gebed, rozenkrans tussen haar vingers. Luide uitroep)* Ramp na ramp in onze streek! Bank-rovers voortvluchtig met fortuin!

FÉ: *(kijkt op)* Welke bank?

MULDER: Die naast de begrafenisonderneming. Ze hebben een tunnel gegraven. Twintig doodskisten met puin gevuld.

FÉ: Puin?

MULDER: Van de muur. Hebben de muur gesloopt.

FÉ: De mensen zijn vandaag de dag zó onevenwichtig. De man naast je in de tram kan een psychopaat zijn.

MULDER: De politie weet niet waar het geld is gebleven. Het zal wel georganiseerde misdaad zijn.

HERMAN: Wat weet jij van georganiseerde misdaad? Het is ongeorganiseerde misdaad. Piepklein bendetje.

FÉ: Ken jij die lui dan?

HERMAN: Als ik dat geld had, dan zat ik niet hier. Ik zou wegwezen.

FÉ: Je gáát weg.

HERMAN: Ik zou metéén wegwezen.

FÉ: Waarheen dan?

HERMAN: Spanje. Het eldorado van de internationale misdaad.

FÉ: Waar ga je dan heen?

HERMAN: Portugal. *(pauzetje)* Wie mij wil krijgen moet vroeg opstaan. *(deurbel. Herman naar het raam, schuift gordijn open, kijkt naar buiten)* Eddie. Met de wagens.

FÉ: Is hij chauffeur?

HERMAN: Ja. Imposant. Staat hem goed, intieme omgang met de dood. *(af links)*

MULDER: *(legt krant neer)* Wat doen we na de lunch?

FÉ: De begrafenis kost u een klein uur. Daarna met de benenwagen naar de pastorie, wat wijze woorden en een korte blik in het laatste nummer van het kerkblad om de adrenaline weer te laten stromen. Dan een tukje. We breken het lijntje niet.

MULDER: Wanneer zei je dat je ook alweer wegmoet? Ik wil je geen last bezorgen.

FÉ: Ik maak zelf wel uit wanneer ik lang genoeg last van u heb gehad.

MULDER: Je bent goed voor me.

FÉ: Zolang u mijn behoefte om anderen te helpen bevredigt. Ik heb geen gelukkig leven achter de rug. Dat wil ik ú besparen.

MULDER: Geen gelukkig leven?

FÉ: Nee. Mijn echtgenoten zijn dood. Zeven, alles bij elkaar. Gemiddeld één per jaar sinds mijn zestiende. Wat ik doe, doe ik

goed. Daarna een tijdje in de lappenmand geweest. Toe-standen met de overheid. Verminderde koopkracht. Kort ge-ding met mijn kapster. Gedwongen om bij mensen aan te kloppen om geld.

MULDER: En gaven ze het?

FÉ: Niet van harte. Ze moesten overgehaald worden. (*stralende glimlach*) Ik ga met u mee naar uw advocaten. U zou weleens medische begeleiding nodig kunnen hebben na het lezen van uw vrouw haar testament.

MULDER: (*lachje*) Al te groot zal de verrassing niet zijn. Los van een paar ondergeschikte legaatjes, valt het merendeel toe aan mij.

FÉ: Ik heb er óók voor gezorgd dat uw dokter aanwezig is. U hebt een zwak hart. (*Eddie op, links*)

EDDIE: Goedemiddag. Ik ben niet graag vormelijk bij een droeve aangelegenheid als deze, maar wilt u de overledene nog zien voor de laatste maal? (*Fé haalt zakdoekje tevoorschijn. Herman op. Tot Herman*) Help me een handje met dat bloemencorso, wil je? (*Herman neemt enkele kransen ter hand. Eddie neemt de rest; tot Fé*) Die kist, dat lukt nooit. (*knikje naar Mulder*) Die daar zie ik niet tillen. Staat zelf al met één been in het graf.

FÉ: Hemmie kan zijn moeder naar de wagen dragen.

EDDIE: Charmante gedachte. (*tot Mulder*) Doet ú nou uw laatste afscheid, dan help ik hun een handje. (*neemt kransen, richting deur. Herman op van links. Eddie passeert Herman in de deur*) Jou moet ik hebben. (*Eddie af links. Herman wil volgen*)

FÉ: (*roepend*) Kom naar je moeder kijken, Herman. Je zult haar nooit meer zien. (*Mulder, Herman en Fé staan naast de kist, kijken*) Schattig, dat uniform van de Vereniging van Nederlandse Huisvrouwen. Hoewel, zou er niet graag tot in de eeuwigheid der eeuwigheden zo bijlopen.

HERMAN: Mamma minus haar vitale organen.

FÉ: Zo is het leven.

MULDER: Waar zijn ze?

FÉ: In dat kistje in de gang. Hoe sereen. Alsof ze iets wil zeggen.

MULDER: (*zakdoek, bet zijn neus*) God hebbe haar arme ziel. Ik zal haar missen.

FÉ: De dood kan heel tragisch zijn voor hen die nabestaan. (*zij buigen allen het hoofd in stilte*)

HERMAN: Hé, blauwe ogen. Mams had bruine. Raar staat dat.

FÉ: De onderdelen waren zeker op.

MULDER: Zijn dat haar echte ogen dan niet?

FÉ: Nee. (*glimlacht naar Herman*) De schat. Geen idee waar Abraham de mosterd haalt.

MULDER: Ik dacht dat het haar eigen ogen waren. Frappant. Haar eigen ogen niet. (*Eddie op met schroevendraaier*)

EDDIE: De grote krans ligt op de motorkap. Op de kist hadden we een toefje hei gedacht, uit haar geboortestreek.

MULDER: Het zal lang duren voor ik kan geloven dat zij niet meer is. Ze was zo energiek.

FÉ: (*tot Eddie*) Ik hoor dat je naar het buitenland gaat.

EDDIE: Ja.

FÉ: Waar doe je dat van?

EDDIE: Mijn levensverzekering is vervallen.

MULDER: (*tot Eddie*) Tragische berichten hoor ik over uw bedrijf. Was de schade groot?

EDDIE: Een fikse reparatie en een fikse rekening. We zijn uiteraard verzekerd.

MULDER: En uw chapelle ardente... is die bezoedeld?

EDDIE: Nee.

MULDER: Geen stoffelijke overschotten geschonden?

EDDIE: Nee.

MULDER: Godzijdank. Er zijn dingen waar zelfs criminelen voor terugdeinzen.

EDDIE: De schade aan het meubelwerk is al erg genoeg. Ik be-doel, het interieur van een beetje doodskist is een kunstwerk op zich.. de manuren, het vakmanschap, je kan er wel om janken.

MULDER: Stoffelijke overschotten uit de kist halen, overschotten in afwachting van hun uitvaart. Vreselijke beelden waren in mij rond.

EDDIE: Mijn hart brak. Stof en puin.

MULDER: Wat een vreeslijk ding om te bepeinzen. Jonge mannen, denken alleen maar aan gewin, graven een tunnel van begrafenisondernemer naar bank. De stank van bederf en de opschik des doods achter hen, de rijkdommen vóór hen. Alles alleen om geld. Riskeren verdoemenis, in deze en gene wereld. En ik—hoe dan ook een goed mens—verkeer onder dezulken. Het zal drukken op hun geweten. Zelfs als ze niet gepakt worden, dan nog zullen ze lijden.

EDDIE: Hoe?

MULDER: Geen idee. Maar zulke mensen gedijen van hun mis-daad niet. Mensen als ik—die kennen de rust van het gemoed. Die kunnen slapen, des nachts. Ondanks de schijn van het tegendeel zijn criminelen slechte slapers.

FÉ: Hoe slaap jij, Hemmie?

HERMAN: Alleen.

EDDIE: We gaan zowat, meneer Mulder. Ik zie er graag op toe dat

alles is zoals het moet zijn. Wij zijn trots op onze service.

MULDER: Wat voor kleren dragen ze? Stof is gemakkelijk te identificeren. Ze werken vast en zeker niet nakend. God beware hen als zij nakend werken. Al moest ik hangen, dan nog zou ik zulke voorzorgsmaatregelen niet treffen.

FÉ: Ze dragen oude kleren. Verbranden ze daarna.

MULDER: Eén blik tussen hun tenen, en je hebt het bewijs. Maar het is de politie niet vergund om een man uit te kleden. Helaas, helaas. Ik zag graag dat ze ruimere bevoegdheden kregen. Blijven altijd maar binnen hun boekje. Fijne knapen. Werken onder hoge druk.

HERMAN: De politie, dat is tuig, pappa. Dat weet je heel goed.

MULDER: Als jij even vriendelijk, hoffelijk en toegewijd was als zij, dan nam ik mijn hoed voor je af.

EDDIE: We gaan sluiten.

MULDER: *(blik in kist)* Behandel haar voorzichtig. Ze was onbetaalbaar. *(af links)*

FÉ: *(volgt Mulder, draait zich om in deur)* Als jullie me nodig hebben: ik ga nu je vader troosten. En pas op je woorden. Er is een dode bij. *(af links. Eddie opent pakje kauwgum, neemt er één in de mond, zet pet af)*

EDDIE: Deur op slot.

HERMAN: Kan niet.

EDDIE: Stoel onder de klink, dan. Stront aan de knikker. *(Herman klemt stoel onder klink)* De politie is op bezoek geweest.

HERMAN: Wanneer?

EDDIE: Vanmorgen. We zijn van ons bed gelicht. Alles is overhoop gehaald.

HERMAN: Werd mijn naam genoemd?

EDDIE: Ze wilden weten met wie ik het doe. Ik heb gezworen dat ik niet wist waar ze het over hadden. Het is een kwestie van tijd. Dan zijn ze hier.

HERMAN: Hoe lang?

EDDIE: Ze zijn misschien al op weg. *(hij begint deksel van kist dicht te schroeven)* Poppetje gezien? Ja? Waar is het geld? *(Herman klopt op de klerenkast)* Daarin? Alles? Het moet weg daar. Als we wéér gepakt worden, dan verlies ik ons zelfvertrouwen. Wat was het de laatste keer ook al weer?

HERMAN: Damesjassen.

EDDIE: Zie je wel? Pijnlijk, pijnlijk. We stonden voor aap in criminele kringen. Mochten Sperm-a-go-go niet meer in.

HERMAN: Hou op. De vernedering. De mislukking.

EDDIE: Als jij je mond had gehouden waren we nooit gepakt. Ons voor

paal zetten door de waarheid te spreken! Waarom kun jij niet liegen zoals ieder normaal mens?

HERMAN: Ik kan het niet. Het is tegen mijn natuur. *(hij staart naar de kist terwijl Eddie hem dichtschroeft)* Wordt er wel eens geld verstopt in een doodskist?

EDDIE: *(kijkt op. Pauze)* Niet als hij in gebruik is.

HERMAN: Waarom eigenlijk niet?

EDDIE: Het is nog nooit in iemand opgekomen.

HERMAN: In mij wel. *(pakt schroevendraaier van Eddie, en begint kist los te schroeven)* Komt door de stripverhalen. Vast en zeker.

EDDIE: *(wist voorhoofd met rug van hand)* Denk aan je mammië. Je lieve oude mammië. Die jou baarde.

HERMAN: Moet ik daar blij om zijn?

EDDIE: Ze gaf om je. Spoelde je luiers uit. Ergens ben je een monster.

HERMAN: *(tilt deksel van kist)* Er staat heel wat op het spel. *(hij opent kist. Hij haalt geld uit kast. Eddie pakt een bundeltje bankbiljetten, kijkt kist in)*

EDDIE: Bederft dat niet? Lichaamssappen? Volgens mij lukt dat nooit.

HERMAN: Ze is gebalsemd. Eeuwigdurende garantie.

EDDIE: *(legt bosje bankbiljetten in kist. Pauze. Hij kijkt naar Herman)* Kan er niet bij.

HERMAN: *(tilt arm van lijk op; pauze, fronsend)* Het lijk moet eruit. Dan is er plaats genoeg.

EDDIE: Zonde, toch. Vakwerk, die balsem. *(ze tillen de kist van zijn schragen)* Bestaat hier een naam voor?

HERMAN: We stichten een traditie. Hup. De kast in. *(ze zetten de kist op één kant en schudden het lijk de kast in. Zetten de kist op de grond, sluiten kast af en beginnen het geld in de kist te stoppen)*

EDDIE: Wat moeten we met het overschot?

HERMAN: Begraven. Op een stortplaats. Ergens op het platte-land. Of in een moeras. Verzwaren we het lijk met stenen.

EDDIE: Dan moeten die kleren wel uit.

HERMAN: *(pauze)* Haar uitkleden?

EDDIE: Voor als ze ontdekt wordt. Kunnen ze haar niet identificeren.

HERMAN: Naakt begraven? Mams? *(gaat naar spiegel, kamt zijn haar)* Dit is een freudiaanse nachtmerrie.

EDDIE: *(legt deksel op kist)* Zo is het maar net.

HERMAN: Volgens mij is dit een doodzonde.

EDDIE: Alleen als je katholiek bent.

HERMAN: *(zich afdraaiend van spiegel)* Ik ben katholiek. *(legt kam weg)* Ik kan haar niet uitkleden. Ze is familie. Daar ga ik voor naar de hel.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto